

A kórházban egymásnak adták a kilincset barátai, munkatársai, rokonai. Felesége, két nagy lánya naponta mellette volt. A rábakerécsli temetőben, ahol 2014. december 22-én búcsút vettünk tőle, mozdulni sem lehetett a hatalmas tömegben, koszorúk tucatjai, csokrok százai borították sírját.

Halálával pótolhatatlan veszteség érte családját, de a közösség is egy jó barátot, kollégát veszített. Emlékét szeretettel megőrizzük.

Kőrödi Sándor

Kászoni Zoltán (1928–2015)

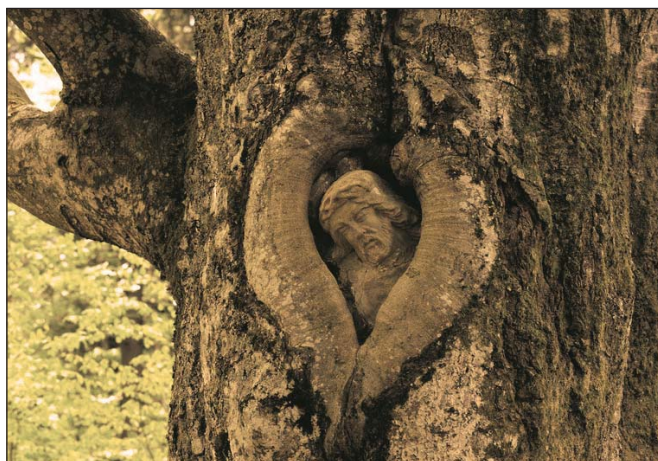

Életének 87. évében elment az „Öreg Székely”. 1928. január 22-én született a Háromszék megyei Baróton (ma Kovászna megye), anyai és apai ágon is iparos családban. Székely kismemesi családja II. Rákóczi György erdélyi fejedelemről kapta nemeslevelét.

A Trianon utáni nehéz kisebbségi sorban töltötte gyerekkorát. Elemi iskolát Baróton és Nagyszebenben végezte. A középiskolai tanulmányait Észak-Erdély 1940. évi visszacsatolása után, Kolozsváron a piaristák gimnáziumában folytatta, ahol 1948-ban érettségizett. 1948 és 1953 között a román és szovjet kormány ösztöndíjasaként a Moszkvai Halászati és Halipari Műszaki Egyetemen tanult. 1953-ban ichtiológus és haltenyésztő diplomát szerzett. Szakmai pályafutását az erdélyi Mezőségben, Mezőzáhon az állami gazdaság főagronomusaként kezdte. Az állami gazdasághoz

taroztak a Wass grófok egykori birtokai is. Ekkor gyökerezik meg benne a Wass család iránti tisztelete, ami későbbi szépirodalmi munkásságában jól tükröződik. A Mezőzáhon eltöltött öt tevékeny év után jó szakmai eredményei miatt kiemelik és Bukarestbe viszik dolgozni a Mezőgazdasági Minisztérium alkalmazotti körébe. Itt különböző magas beosztásokban dolgozik, többek között a Halászati Vezérgazgatóság vezérgazgatójaként teremti meg a román tengeri halászati flottát. Számos szakmai siker után, karrierje csúcspontján, 1986-ban, gyermekei nyugatra távozása miatt leváltják a beosztásából. Aktív szakmai pályafutásának utolsó éveit Kovászna megyében, erdészeti-halászati felügyelőként tölti.

Kászoni Zoltán egész életében megőrizte istenhitét, haza- és családszeretetét, mindig ezeknek megfelelően igyekezett tevékenykedni. 1995-ben feleségével együtt áttelepült Budapestre, hogy Ausztriában élő gyermekeihez közelebb lehessen. Szakírói munkásságát itt is folytatta. Életében 28 könyve jelent meg (ebből 9 román nyelven), elsősorban halas témakörben. Ő írta az első román nyelvű akvarisztikai szakkönyvet is. Nagy szerelme volt a vadászat, ennek erdélyi vonatkozásait igyekezett könyveiben bemutatni (Az a medvés, pisztrángos csodás

Erdély; Vad és vadászat Erdélyben; Székelyföldi vadászatok stb.). Műveiben Wass Albert erdélyi nyomait is igyekezett megörökíteni, a kutató történész alaposágával. Könyveit saját fotóival is illusztrálta.

Széles körű műveltsége, nyelvtudása, nemzetközi tájékozottsága, elismertsége lehetővé tette, hogy egész életében szűkebb hazáját, Erdélyországot, Székelyföldet szolgálja. Nyugdíjasként életét továbbra is Székelyföld népszerűsítésére fordította. Számos magyar erdész- és vadászcsoporthoz vezetett Erdélybe, nagy lelkesedéssel és hozzáértéssel. A szakmában sokan ismerték, szerették. Életét részletesebben a Gyökerek és lombok című sorozat 9. kötetében ismerhetjük meg.

Hitvallását egy mondatban ő maga így foglalta össze: „Életemben mindig székelymagyar voltam, s poraimban is az maradok”.

Barátossy Gábor

Tórium-kúra

Meglepő lehet, hogy az itt körülírt, elhúzódó *kúra*, több mint ötven éve vette kezdetét. Akkoriban persze, egészen mindennapi gondok foglalkoztatták a tizenéves, pályaválasztás előtt álló fiatalembert, semmint, ami a címből következhete.

Alig túl 1962 tavaszán, a rövid iskolai szünetben kétszer is kirándult a társaival, előbb egy közismert budai kirándulóhelyre, majd attól egy kicsit távolabbi erdős, dimbes-dombos vidékre. Menet közben némelyikük, akinél már eldőlt, hogy hová jelentkezik tovább tanulni, szót ejtett a történésekről. Hősünk a hallgatók között ballagott, még nem sejtve, hogy a *túra* vége felé, határozott kijelentésre készíti a Gondviselés. A készítés mikéntje, a láthatatlan delej, mint annyi más esetben, itt is megfoghatatlan volt.

A Gondviselés, mint egytagú *kuratórium*, ekkor döntött a fiú jövőjéről, és hosszú távra. Az már ezt megelőzően is kitűnt, hogy valamely, az élő természet-

hez kötődő foglalatosság eshet a latba legnagyobb súllyal. A mérlegelésben alig pár lépésnyi távolság, idilli, vagy annál is igazabb erdei körkép, kisugárzás, hangulat, gondolat-ár, bódulat döntött. Inkább csak maga elé, de eltökélt hangsúllyal bökte ki:

– Én erdész szeretnék lenni.

A társak közül csak egy hümmögött rá, hogy „persze, kerülő, mi?” Meg, hogy: „jó unalmas lehet egész nap ideoda járkálni.”. Némiképp ugyanúgy, mintha atomkutatásra szeretné adni a fejét. Olyanra, amiből előre aligha lát valamit. Vagy soha. Esetleg.

A kurátor Gondviselést is megérintette ez a gondolat, mert vagy másfél évtized múltán, az iménti idilli erdő közelében, fura műszert használó csoporttal hozta össze a már kitanult erdészt. Geofizikai méréssel indokolták az otlétüket, amit az erdész annyiban furcsállt csak, hogy nem jelentkeztek be előre. Az erdő ugyanis, bizonyos

esetekben, a 'bújva bejárókra' nézve veszélyes lehet.

Az a bizonyos idilli erdő pedig, korosodva, és alig veszítve a korábban ígéző képéből, újabb tizenöt év elteltével, fűrész alá került. Az erdész és az erdei munkások évről évre gondozták az öreg fák ezernyi utódját, miközben sokat tanultak, tapasztaltak ettől a fiatalostól is. Legfőképpen türelmet, ami – az ismert közmondás szerint – rózsát terem. Itt csak annyiban volt másképpen, hogy a türelmesen nevelt fiatal erdő rózsát, vadrózsát csak addig „termett”, amíg a fák árnyéka ki nem szorította őket.

Látszólag a Gondviselés is máshova összpontosított ezek után. Az erdészt nyugállományba engedte, fiatal utódjával üzentetett néha a nevezetes erdőről. Tudatta, hogy a geofizikusok időközben sem teke-*tóriáztak*: *tóriumot* észleltek azon a területrészen. A ritka, fémeselem rádióaktív ...

Aktivitása megkövesedett közmondást is képes volt átforgalmazni: A türelem rózsát, a *tórium* erdészt terem.

Apatóczy István